

בתי המשפט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

כבוד השופט עלאא מסארווה

לפני

המאשימה: מדינת ישראל

עו"ד מור קרמר - השירות המשפטי של עיריית תל אביב

נגד

הנאשמים: 1. נאגה בע"מ

2. מיכאל אברהמסון

שניהם על ידי עו"ד עמי סביר

הכרעת דין

לאחר תום הליך הוכחות ארוך וסיכומים שנשמעו בשתי הזדמנויות, והחלטה חריגה לאפשר להגנה להביא עדי הגנה נוספים אף לאחר שלב הסיכומים, הגעתי למסקנה כי העבירה המיוחסת לנאשמים הוכחה בפניי מעבר לספק סביר, ולכן החלטתי להרשיע את הנאשמים במיוחס להם בכתב האישום בעבירה של אי קיומו צו שיפוטי.

תמצית הכרעת הדין

כתב האישום המקורי (ת/1) ייחס לנאשמים ביצוע עבודות בנייה טעונית היתר, בכך שבנו מחיצות, פתחו פתח לדלת לחדר מזדגות, הרכיבו אסלות ומטבחונים ועל ידי כך חילקו את השטח ל-3 יחידות.

במסגרת גזר הדין הקודם, הנאשם הצטווה להרוס את הבנייה נשוא כתב האישום המקורי ולהתאים את המבנה להיתר.

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

לפני כבוד השופט עלאא מסארווה

אשר להריסת הבנייה, היא שורטטה אדום על גבי לבן בנספח לכתב האישום המקורי, ואשר היווה חלק בלתי נפרד ממנו.

אין ולא יכולה להיות מחלוקת בין הצדדים שהנאשמים לא הרסו את כל הבניה נשוא האישום המקורי (ואף לא מרביתה) ואין ולא יכולה להיות מחלוקת שלא התאימו את המבנה להיתר.

הנאשמים טענו בפניי כי לא יכולים היו להתאים המבנה להיתר וזאת בהעדר היתר כלשהו בתיק הבניין. עוד טענו הנאשמים כי לא ורסו את כל הבניה נשוא כתב האישום המקורי משום שאינם נדרשים, כך להבנתם ולשיטתם, להרוס את כל הבניה שסומנה באדום בכתב האישום המקורי, אלא די בכך שיהרסו חלקים נבחרים ממנה ובלבד שיהא בכך כדי לבטל את פיצול השטח ליחידות.

אשר להתאמה להיתר, במהלך ההליך, הסכימו הצדדים ביניהם שלא נמצא בזמנו היתר בתיק הבניין ולכן האישום בדבר אי קיום הצו איננו מתייחס לרכיב זה של אי התאמה להיתר. אך לקראת סוף ההליך, ובמסגרת עדותו של עד ההגנה מר נתן שירר - מנהל מחלקת הפיקוח על הבניה בעיריית תל אביב, הפתיע האחרון את הצדדים כאשר הודיע כי במהלך ההכנה לעדותו בבית המשפט, שם ידו על היתר בניה בתיק הבניין. לאחר שעיינתי עיין היטב בהיתר (הערוד בשפה הערבית), ברור שהמדובר בהיתר בנייה ועוד ברור שהמבנה במצבו היום איננו תואם את ההיתר. ואולם, וככל שמדובר בעבירה של אי קיום צו שיפוטי המתייחסת לתקופה בה טרם אותר היתר כלשהו, לא מצאתי לנכון להרשיע את הנאשם בעבירה של אי קיום צו ככל שהיא נוגעת לרכיב זה. זאת למרות שבעדותו של המומחה מטעם ההגנה עלה כי ההיתר האמור היה לנגד עיניו אך הוא לא ראה בו היתר בניה.

אשר להריסת הבניה שיצרה את הפיצול, הנאשמים העלו טענת הגנה מעוררת עניין, אלא שטענה זו, שובת לב ככל שהייתה, התרסקה במהלך פרשת ההגנה דווקא.

הנאשמים טענו כי הבניה שיצרה את הפיצול איננה בנייה חיצונית אלא פנימית, ולכן די להם היה להרוס חלק קטן מהבניה שיצרה את הפיצול ובלבד שיש בהריסה חלקית ופונקציונאלית

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

כבוד השופט עלאא מסארווה

לפני

זו כדי לבטל את הפיצול. לטענת הנאשמים העיקר בכתב האישום המקורי הוא בניה שיצרה פיצול יחידות אסור ולכן, די בפעולה אחת שיהא בכוחה לבטל את הפיצול כדי לצאת ידי חובת קיום הצו השיפוטי, ואין לעמוד על הריסת כל אלמנט או קיר שסומן באדום בנספח לכתב האישום.

לטענת הנאשמים, את שאלת קיום הצו השיפוטי יש לבחון בחינה מהותית ולא בחינה דווקנית ופורמלית. לטובת התיזה האמורה, גייסה ההגנה את הטיעון הלוגי לפיו לא ייתכן שהיה על הנאשמים להרוס קירות פנימיים (שבנייתם אינה טעונה היתר) רק לשם קיום הצו, ואז לבנותם מחדש מיד לאחר מכן. טיעון זה קיבל תמיכה אף בעדותו של בעל התפקיד הבכיר בעיריית תל אביב, מר נתן שירר, אשר העיד בהגינות, כי אילו התמצה ענין אי קיום הצו בקירות שלא נהרסו אך בוצעה הריסה שביטלה בפועל את הפיצול, ספק בעיניו, בהסתייגויות שונות, אם היה עניין לציבור בהעמדת הנאשמים לדין.

הנאשמים מודעים, מודעות מלאה, לכך שצו בית המשפט לא קיים ככתבו וכלשונו, שכן אין כל מחלוקת עובדתית שקירות רבים שסומנו באדום לא נהרסו.

יכולתי להרשיע את הנאשמים על סמך הודאתם בעובדות אלה שיכולות לבסס הרשעה בעבירה של אי קיום צו, אלא שהנאשמים הזמינו את בית המשפט לערוך 'סיור קצר מאחורי הקלעים' של הצו השיפוטי, לבחון אותו מהותית ותכליתית, ואז להיווכח, לטענתם, כי הם קיימו אותו בתכליתו וברוחו.

לאור הטיעון הלוגי, הייתי מוכן להרחיק לכת וללכת עם הנאשמים יד ביד כברת דרך. ואולם במהלך ההליכה המשותפת, באותו סיור מאחורי הקלעים, נוכחתי לדעת, אף בלא עיניים חשדניות, כי הטיעון המהותי-תכליתי איננו אלא מקסם שווא חסר ביסוס עובדתי. הסיור המטאפורי מאחורי הקלעים לימדני, לצער הנאשמים, כי הוסתרו מבית המשפט עובדות שמלמדות על פיצול שלא פסק אלא נותר חי ונושם לאורך התקופה, אף לאחר הגשת כתב האישום.

ודוק: הלכה היא שצווים שיפוטניים יש לקיים ככתבם וכלשונם. אך, גם כאשר הנחתי את הכלל האמור 'בצד' לרגעים אחדים, ונטלתי לעצמי רשות לבחון את טענות הנאשמים "בחינה

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

כבוד השופט עלאא מסארווה

לפני

מהותית" כפי שהוצע לי על ידי ההגנה, הדבר הוביל אותי למסקנה שביטול הפיצול לא התקיים מהותית.

עדותו של הנאשם 2 לצד תמונות שצולמו בשלוש הזדמנויות על ציר הזמן, בשילוב עם עדותו של עד ההגנה, השוכר בנכס, אשר סיפק "מידע פנים", העלו באופן ברור כי הפיצול, הלכה למעשה, המשיך זמן רב לאחר מהן הצו, לאחר ביצוע הפעולות המינימאליות שההגנה טענה שדי בהן, ואף המשיך לאחר הגשת כתב האישום ועוד בזמן שהתנהלו ההוכחות שבפניי.

ההשוואה בין ראיות ההגנה (לפי המכנה המשותף הנמוך) לבין התמונות שצולמו בנכס על ציר הזמן, מלמדת כי הוסתרו מבית המשפט עובדות חיוניות, והדבר אינו יכול לדור בכפיפה אחת עם טענת "הבחינה המהותית והתכליתית".

משכך, ולאחר שהוברר בפניי כי הצו לא קיים ככתבו וכלשונו, ולאחר שהוברר בפניי כי אף המבחן המהותי של קיום הצו איננו מסייע להגנה, אין לי אלא להרשיע את הנאשמים במיחוס להם בכתב האישום.

עד כאן ביחס לצו ככל שהוא התייחס להריסה ולפיצול בין יחידות 1 ו-2 בכתב האישום המקורי.

אשר ליחידה 3, לא מצאתי כל מקום להתייחס בהכרעת הדין לעניין הדירה (היא יחידה 3), זאת לנוכח מורכבות רבה שנדונה אך לא הוכרעה בהליך המשפטי הקודם נשוא הצו השיפוטי (ראו דברי המאשימה בעמ' 9 לשיבת 21.3.16). להבדיל מעניין היחידות 1 ו-2, הנאשמים זכאים לכך שמורכבות זו וקושי בקביעת המצב העובדתי והמשפטי ביחס ליחידה 3 תחריג את היחידה 3 משאלת אי קיום הצו. גם התביעה, אף שלא טענה כך ברחל בתך הקטנה, ריכזה את מירב, אם לא כל, מרצה בהוכחת אי קיום הצו ככל שהוא נוגע ליחידות 1 ו-2, עד שנראה שאף היא סבורה שיש לזנוח כליל את עניין הדירה.

לנוכח האמור, הכרעת הדין תתייחס לצו, ככל שהוא נוגע להריסת קירות בין היחידות 1 ו-2 ואשר הייתה הופכת את שתי היחידות לחלל אחד.

עובדות רקע

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

כבוד השופט עלאא מסארווה

לפני

במסגרת ת.ב. 01/09/0003773 הוגש כתב אישום שייחס לנאשמים עבירה של ביצוע עבודות בנייה ללא היתר.

בכתב האישום, אליו צורף נספח שהוא תרשים הבניה (ת/1), סומנו (בצבע אדום) רכיבי הבנייה. הבניה בחלקה היא בנייה בתוך המבנה פנימה, כאשר נטען כי בכך חילקו הנאשמים את השטח לשלוש יחידות.

בית משפט השלום הרשיע את הנאשמים במיוחד להם בכתב האישום בכך שעבודות הבניה שביצעו יצרו שלוש יחידות דיור ללא היתר.

בגזר הדין מיום 11.7.10, נקבע, בין השאר:

"אני מצווה על הריסת הבנייה, והשבת הבניין למצבו על פי היתר הבנייה".

לבית המשפט המחוזי הוגש ערעור הן כנגד הכרעת הדין והן כנגד גזר הדין.

בית המשפט המחוזי (כבוד השופטת עי צירניאק) (ת/4) קבעה כי:

"דומה עלי כי המאשימה מסכימה וזיום כי לא מדובר בנכס שהיווה במקורו יחידה אחת, כי אם גם אם, מסכימה לכך שמדובר בחנות ודירה וגם אם איננה מסכימה לכך, נראה מתומר הראיות שזהו המצב.

יחד עם זאת, לאחר שבימ"ש קבע כמצא שנוצר מצב שחלל אחד גדול חולק ע"י המערערים לשלוש יחידות, ממצא שאין מקום להתערב בו, מאחר והוא מבוסס כדבעי בחומר הראיות, בין השאר עדותו באזהרה של המערער אברמסון, אין בטענה כי היה מדובר מלכתחילה בחנות ובדירה כל רבותא".

בסופו של דבר בית המשפט המחוזי דחה את הערעור כנגד הכרעת הדין. לעניין הערעור על גזר הדין, הוא התקבל במובן זה שגזר הדין בוטל והעניין הוחזר לבית משפט השלום, לרבות בעניין הצווים.

גזר הדין החדש ניתן ביום 11.9.11 (ת/5), שם חזר בית המשפט וציווה על הנאשמים: **"מצווה על הריסת הבנייה, והשבת הבניין למצבו על פי היתר הבנייה".**

ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה ביום 7.12.11 על ידי כבוד השופטת א' כהן.

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

כבוד השופט עלאא מסארווה

לפני

הנאשמים הגישו בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון בסוגיה משפטית שאיננה מענייננו (העדר איסור לפיצול חנות לעומת האיסור לפיצול דירה). הבקשה נדחתה, לא לפני שבית המשפט העליון קבע כי ההכרעה של הערכאות הנמוכות לעניין עצם הבניה הייתה מדוייקת.

בית המשפט העליון לא התייחס בהכרעתו לעניין הצווים, ובממילא הבקשה נדחתה, כך שהצו נשוא ת/5 נותר על כנו.

החלטת בית המשפט העליון ניתנה ביום 18.2.14. לפיכך, גזר הדין מיום 11.9.11, לרבות עניין הצווים שבו, אושר על ידי ערכאת הערעור.

ביום 27.3.14 בוצעה ביקורת של אגף הפיקוח על הבניה, ונמצא, כך לטענת המאשימה, כי הצו לא קוים.

עובדות וממצאים

אני קובע כי בין מועד כניסתו של הצו לתוקף לבין מועד הביקורת הראשונה שבוצעה בתיק זה, ביצעו הנאשמים התאמות שונות. התאמות אלה, אינן תואמות באופן מלא את שהצטוו לבצע לפי הצו השיפוטי, ועל כך לא תיתכן מחלוקת. כאמור הנאשמים טענו להגנתם כי בהתאמות (לא מלאות) אלה יצאו ידי חובתם.

היה על הנאשמים לבצע פעולות נוספות כגון הריסת קירות שאינם יוצרים בהכרח את הפיצול, אך לצד אלה היה על הנאשמים לבטל את כל האלמנטים המקיימים פיצול, כגון שני מטבחים, שתי כניסות, תאי שירותים ומקלחת. אלו נעשו על ידי הנאשמים אך באופן חלקי.

בתקופה זו, אני קובע כי הנאשמים פתחו פתח בין יחידות 1 ו-2, לפני מועד הביקורת ביום 27.3.14. בכך אני מקבל את גרסת הנאשם 2 וכן את גרסת עדי ההגנה מטעמו.

אני קובע כי לא ניתן לשלול את האפשרות שמפקחי הבניה לא הבחינו בפתח שנפתח בין היחידות, לאחר שנוכחתי לדעת מפרשת ההגנה כי פתח זה נסגר באמצעות דלת שהוסתרה לחלוטין על ידי כוננית עמוסה בקלסרים. לאור זאת, אני מניח לטובת הנאשמים כי הפתח אכן נפתח לפני מועד הביקורת, אך פתח זה הוסתר על ידי ארון במקום.

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

כבוד השופט עלאא מסארווה

לפני

עדותו של רומן זייץ

העד, מפקח בנייה וותיק בעיריית תל אביב, העיד שלא נכנס ליחידה 1. העד טען כי על פי סימנים חיצוניים ותמונות שצילם, ואף שלא נכנס לפני היחידה, היא שימשה למגורים. אינני מקבל עדות סברה זו. הסימנים עליהם הצביע מר זייץ - כמו שלט "כאן גרים בכיף" או כניסה ופרחים, צעצועים וחתולים - יוצרים חשד בלבד ואינם מאפשרים לקבוע קביעת ממצא ברור לגבי השימוש בפועל שנעשה בו.

העד טען כי ביחס ליחידה 1 נאטמה דלת כניסה לנכס אך נפתחה דלת חדשה (שסומנה על ידו בצהוב כ: ג-ד בת/10). ראו עוד: ת/8, ת/9, ת/11.

לציין כי ממצאיו של הביקור הונצחו על ידי מר זייץ בתמונות (ת/11).

אני קובע כי עדותו של מר זייץ בכל הנוגע ליחידה 1 אליה לא נכנס, היא בגדר עדות סברה בלבד. אשר לדלת החדשה שנטען שנפתחה, בעניין זה ההגנה טענה כי דלת זו הייתה קיימת מאז ומעולם. טענתה זו של ההגנה לא מתיישבת לכאורה עם תרשים המבנה שבת/1 (כתב האישום המקורי) ממנו עולה שלא הייתה קיימת דלת שכזו. תרשים זה, ולא נטען אחרת מעולם, מתאר את מצב הבניה ערב הגשת כתב האישום המקורי. מאידך, לפי נ/5 היא חוות דעת מומחה שהוגשה על ידי ההגנה: "על פי המופיע בתשריטים שונים המצויים בתיק הבניין וכן על פי היתר הבניה לתוספת שתי קומות מגורים, פתחי הכניסה ליחידות החנות נקבעו עוד בשנת 1947 והם עומדים בדומה למצב היום. כמו כן, אין באף אחד מן המסמכים המצויים בארכיב מידע מדוייק המפרט מידות מדוייקות לפתחי החנות אשר ניתן לקבוע כי הקיים חורג מהן". אף שאין בדברים מסוייגים אלה כדי לבטל את העובדה שבתשריט ת/1 לא נמצא כל פתח בחזית זו, הרי שבתמונה בנ/3 (משנת 2007) ניתן להבחין בשתי דלתות ולא באחת כפי שלכאורה עולה מהתשריט ת/1.

מכל מקום, כפי שיעלה בהמשך הכרעת הדין, ההכרעה בעניין נקודתי זה איננה קרדינאלית שכן מצאתי שיש להרשיע את הנאשמים אף לפי שיטתם שלהם. קרי, כאשר מצאתי שגם לפי שיטת הנאשמים עצמם לא בוטל הפיצול הרי שאטימת דלת אחת ופתיחת דלת חדשה אין לה משמעות בנסיבות תיק זה.

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

כבוד השופט עלאא מסארווה

לפני

למען הסדר הטוב, אני קובע כי קיים ספק ממנו אמורים הנאשמים ליהנות ולכן אניח לטובתם כי הדלת "החדשה" (שסומנו ג-ד) הייתה קיימת גם לפני כתב האישום המקורי.

אשר לדלת בין שתי היחידות, העיד מר זייץ כי בזמן הביקורת מיום 27.3.14, לא הבחין בדלת מעבר בין היחידות (עמ' 6, ישיבת 21.3.16).

מכל מקום, אין מחלוקת כי קיימות כניסות נפרדות, חיצוניות לכל אחת מהיחידות, כך שמתקיים התנאי של כניסות חיצוניות נפרדות.

עדותה של יעל אלפסי

הגברת אלפסי, אף היא מפקחת בניה של עיריית תל אביב, ערכה שתי ביקורות במבנה, לאחר הגשת כתב האישום, וזאת לבקשת ההגנה, לאחר שטענה בבית המשפט כי כתב האישום מקורו בטעות ואי הבנה.

לדברי אלפסי, בשתי הביקורות נמצא כי כל הקירות האדומים (המיועדים להריסה לפני גזר הדין המקורי) קיימים "פרט לפתח שנפתח בין יחידה 1 ליחידה 2" (עמ' 10 לישיבת 21.3.16). לאור זאת, הגיעה מפקחת הבניה למסקנה כי הריסת הבניה לא התבצעה. מפקחת הבניה לא שללה כי, במועדי הביקורות שלה, ייתכן ופעל משרד אחד בשתי יחידות מחוברות. ייאמר מיד, כי עדותו של עד ההגנה השוכר שפכה אור על שמתרחש מאחורי המחיצות.

התיאור של ממצאי הביקורת (ת/14 ות/16), מלמד על פעולות מינימאליות שנעשו על ידי הנאשמים, והן פתיחת דלת בין היחידות וביטול חלקי של המטבחון וניתוק השפופרת של המקלחת שביחידה 2.

עדותה של הגברת אלפסי מקובלת עליי, ממצאי הביקורות שערכה תועדו בבהירות ואף הונצחו בתמונות.

עדותה של ברטה לוסטיק

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

כבוד השופט עלאא מסארווה

לפני

העדה העידה על הרקע והנסיבות ליציאתה לביקורת (המאוחרת לכתב האישום), ועל ממצאי הביקור באופן כללי ביותר. העדה לא זכרה את הדברים באופן ממוקד, ולכן עדותה הייתה עדות כללית ולא רלוונטית לשאלות שבמחלוקת בין הצדדים.

לסיכום פרשת התביעה, הוכח בפניי כי הנאשמים לא קיימו את הצו ככתבו וכלשונו, במובן זה שלא הרסו את הקירות שסומנו באדום בת/1. בעוד שהביקורות לאחר הגשת כתב האישום העלו כי נפתח פתח בין היחידות 1 ו-2, הרי שנטען שבביקורת מיום 27.3.14, לא היה פתח כאמור, בהתבסס על עדותו של מר רומן זייץ. עם זאת, לא נשללה האפשרות שהדלת הייתה קיימת כבר במועד זה, אך הוסתרה ולא נראתה על ידי מר זייץ. לעניין זה, אני מקבל את דבריו של הסניגור בסיכומים עת טען כי: "גם אילו בית המשפט היה מגיע למקום ב-27.3 הוא עדיין היה חושב שיש שם פיצול". רצה הסניגור לומר כי הפתח לא היה גלוי לעין בכל מקרה. ומכאן שהצדק עם ההגנה שניתן ליישב בין עדותו של מר זייץ לבין העדויות בפרשת ההגנה, בכך שנפתח פתח אשר לא היה גלוי לעין שכן הוסתר על ידי ארון עמוס בקלסרים. אני קובע כי פתח לא פתח זה אינו עונה על הגדרה של פעולה מהותית המבטלת פיצול מבנה ליחידות.

באשר לשאר האלמנטים היוצרים את הפיצול, עלה שנעשו פעולות מינימאליות בהקשר זה, אך לא היה ברור מתי נעשו הפעולות, האם בשלב שלפני כתב האישום או אחריו. את המידע התסר סיפקה פרשת ההגנה, כפי שיורחב בהמשך.

פרשת ההגנה

עדות הנאשם 2

הנאשם 2, בעל הנכס, הינו אדריכל שהעיד על עצמו כמי שיודע לקרוא תיקי בניין. הוא טען כי חיפש, אך לא מצא, היתר בתיק הבניין. לכן, מבחינתו "מה שקניתי זה מה שקיים".

לגרסתו, ולאחר שהסתיימה ההדיינות המשפטית סביב ההליך המקורי, קיבל ייעוץ משפטי לפיו עליו להחזיר את המצב לקדמותו "וצריך לחבר את בחזרה את שתי היחידות לחנות אחת". לפיכך, הוא פתח פתח בין היחידות וביטל מטבח אחד, "ובזאת לפי הבנתי קיימת את הצו".

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

לפני כבוד השופט עלאא מסארוה

הנאשם 2 סיכס את קו הגנתו במילים הבאות:

"כשכתוב הריסת הבנייה אני הבנתי שהריסת הבנייה שגרמה לפיצול או הריסת הבנייה שנוגדת להיתר. הדבר המהותי פה שדורשים ממני להחזיר את המצב להיתר, לדעתי מילאתי את זה מעל ומעבר".

הנאשם 2 חזר בהמשך עדותו וציין כי הוא פעל לפי המהות של הצו וכך הוא מצפה מבית המשפט שיבחן את הדברים (ראו עמ' 11-12 לשיבת 10.4.16).

הנאשם 2 טען כי ביום הביקורת 27.3.14 היה במקום **משרד אחד** (בשתי היחידות 1 ו-2). הנאשם טען כי "שבועות לאחר" החלטת בית המשפט העליון, אך לפני הביקורת מיום 27.3.14, פתח את הפתח האמור בין שתי היחידות ובכך ביטל את הפיצול ובמקביל אטם את פתח היציאה הצדדי (המסומן א-ב).

לסיכום עדותו של הנאשם, נטען על ידו כי הפעולות המסוימות שביצע, אף שאינן חופפות את הטעון הריסה לפי כתב האישום המקורי (הקירות האדומים), די בהן כדי לקיים את הצו.

עדותו של מומחה ההגנה מר אוהד יחיאלי

מר יחיאלי הוא אדריכל שערך חוות דעת מומחה בתיק. חוות דעתו מתבססת, בין השאר, על ביקור שערך במקום ביום 29.10.15, קרי הרבה לאחר הגשת כתב האישום. העד אישר כי "אין לו מושג" מה היה בנכס במועד הביקורת נשוא כתב האישום. מר יחיאלי העיד כי בביקורת שערך ראה משרד עם מספר חללים. העיד כי ביחידה 1 היה מעין מחסן (גלריה של אחסון) אך לדבריו לא הייתה הפרדה בין היחידה 1 לבין היחידה 2. עד זה, טען שסרק את כל תיק הבניין והגיע למסקנה שאין היתר בניה בתיק הבניין. העד סייג את דבריו בכך שאיננו משפטן ולכן "ההבנה שלו בהתאם" וזאת בכל הנוגע לפעולות שהיה על הנאשמים לבצע כדי לקיים את הצו השיפוטי (ראו במיוחד דבריו של העד בעמ' 5 לשיבת 18.5.16). בניגוד לנוסחו הברור של הצו, העד התמקד בעדותו בנושא "השבת המבנה למצבו על פי ההיתר". יוער כי, כפי שהבהרתי לעיל, נושא זה אינו הנושא המרכזי והוא שולי לנוכח זירת המחלוקת בין הצדדים.

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

כבוד השופט עלאא מסארווה

לפני

התביעה הקשתה על העד והטיחה בפניו כי היה על הנאשמים להרוס קירות מסוימים וזאת לא עשו. לעד לא היו תשובות בעניין זה, והוא הסתפק בכך שטען: "לו היה מצורף תשריט להחלטת בית המשפט שמציין איזה קירות צריך להרוס, בוודאי שאני הייתי מתייחס לכך" (ראו עוד עמ' 5 לשיבת 18.5.16). לא ברורה טענתו זו של העד שכן התשריט היווה נספח לכתב האישום נשוא הצו המקורי וחלק בלתי נפרד ממנו.

בסוף עדותו טען העד כי אם הנאשמים היו הורסים את הטעון הריסה ובונים אותו מחדש, הרי שבנייה זו איננה טעונה היתר. לכן, הסביר העד, עניין אי ההריסה איננו העיקר, כאשר העיקר הוא בביטול הפיצול.

לסיכום עדותו, העד התבקש על ידי ההגנה לחוות דעתו האם פתיחת הפתח בין היחידות (במועד הביקורת שערך) מבטלת את הפיצול וענה על כך בחיוב. עוד העיד העד על שאלת החזרת המבנה למצבו על פי ההיתר. בשתי הסוגיות, לא הייתה מחלוקת של ממש בין הצדדים, ולכן, בכל הכבוד, עדותו איננה קריטית בתיק זה. כאשר מדובר בשאלה האם צו שיפוטי קויים או לא, וכאשר אין מחלוקת על העובדות (מה בוצע ומה לא), הרי שמדובר בשאלה משפטית בעיקרה, ומכאן שבכל מקרה תרומתו של העד המומחה בתחום האדריכלות היא מוגבלת.

עדותו של נתן שירר

מר שירר משמש כמנהל יחידת הפיקוח על הבניה, אך הוא הוזמן בתיק כעד הגנה. עדותו סייעה להגנה אך בהיבט אחד. ההגנה הצליחה להוכיח באמצעות העד כי לו הוכח שהנאשמים ביטלו את הפיצול במועד הרלוונטי לכתב האישום, אף מבלי להרוס את כל הקירות, ייתכן והיה ממליץ שלא להעמידם לדין בהעדר אינטרס ציבורי לכך אך זאת בכפוף להסתייגויות שונות שפירט (ראו עמ' 11 וכן עמ' 12 לשיבת 18.5.16, לשאלות בית המשפט).

בעניין זה, אכן העד תמך במידה מסויימת בתיזה העיקרית של ההגנה לפיה יש לבחון את קיומם הצו בחינה מהותית. לצערה של ההגנה, תמיכה מסויימת זו לא תספיק לה, כפי שאבהיר בהמשך.

בכך לא תמה תרומתו של מר שירר לתיק. כהגדרת ההגנה עצמה, העד הטיל "פצצה", עת חידש לצדדים כי במהלך ההכנה לעדותו, הצליח לאתר את היתר הבניה החסר בתיק. כפי שהסביר,

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

כבוד השופט עלאא מסארווה

לפני

ההיתר תויק שלא במקום הייעודי, אלא במקום אחר בתיק הסרוק, דבר שמסביר מדוע לא אותר על ידי האחרים. ההיתר האבוד נמצא והוגש לבית המשפט.

על פי נ/7 מסמך בשפה הערבית, מתקופת המנדט (1947), המדובר במסמך אשר כותרתו: "מנהלת עיריית יפו" "הועדה המקומית לתכנון ובניה" "היתר בניה".

בהיתר זה צויין כי, בכל הקשור בקומת קרקע, צריכים להימצא בה 2 מחסנים, 2 שירותים ושטחה 360 מטר. בהמשך צויין כי הבניה המותרת בכל הנוגע לקומת קרקע היא: "שני מחסנים, מדרגות ומעבר".

כפי שהבהרתי לעיל, נתונים אלה לא היו ידועים למי מהצדדים, לא למפקחי הבניה, לא לבית המשפט בהליך המקורי, ולא לתביעה עד לעדותו של מר שירר בפניי. לאור זאת, ולצורך ההכרעה בפניי, ביחס לעבירת אי קיום הצו שניתן ביום 11.9.11 לפי ממצאי הביקורת מיום 27.3.14, שאז טרם אותר היתר הבניה כלשהו, אינני נדרש להתייחס לנתון חדש זה.

אסתפק בכך שאני דוחה את טענת ההגנה שלא מדובר בהיתר בניה (אלא תשריט סניטציה). כפי שציטטתי מההיתר, המדובר בהיתר בניה לכל דבר ועניין.

ואולם, לא ארחיב בעניין זה שכן כתב האישום שבפניי מייחס לנאשמים עבירה מיום 27.3.14 לפיה לא הרסו ולא התאימו את הבניה להיתר. נכון למועד כתב האישום לא אותר על ידי מי מהצדדים ההיתר, והתביעה הסכימה במהלך הדיונים בפניי שלא נמצא היתר בניה בתיק הבניין. הדברים נבחנים לפי שעתם.

עדי ההגנה המאוחרים

במהלך סיכומי ההגנה, הקשיתי עליה בשאלות בעניין אי הבאת עדים רלוונטיים להגנה. תשובת ההגנה הייתה שהיא מבקשת לאפשר לה לזמן שני עדי הגנה רלוונטיים. ראיתי לנכון, בהחלטה מנומקת, וחרף התנגדות חריפה מצד התביעה, שלא לחסום את דרכה של ההגנה בהבאת עדים. נימוקיי פורטו בהחלטה שם, ואינני רואה צורך לחזור עליהם. אוסיף רק שעדי ההגנה הנוספים שפכו אור חזק ובוהק על התיק, והדבר אך חזק אותי (בדיעבד) בהחלטתי לאפשר זימון עדים

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

לפני כבוד השופט עלאא מסארווה

אף לאחר שלב הסיכומים. בסופו של דבר, ערך בירור האמת יצא נשכר, כאשר ההקפדה על סדרי הדין וכלל סופיות הדיון כבודם במקומם נשאר מונח.

עדותו של מר חאלד חג'ג'ילה

עד זה הינו קבלן שיפוצים, אשר לטענתו, התבקש על ידי הנאשם 2 לפתוח פתח בקיר שבין שתי היחידות, והתקין דלת במקום, וכך עשה.

לא מצאתי דופי בעדותו של מר חג'ג'ילה, וחרף תמיהת התביעה הכיצד זכר העד שביצע את העבודה עבור הנאשמים ביום חג פורים (16.3.14), אני קובע ממצא עובדתי לפי עדותו של עד זה, קרי שביום 16.3.16 הוא פתח פתח בין היחידות לבקשת הנאשמים.

עדותו של מר איתן עדן

מר איתן עדן הוא השוכר ביחידה 2 בכל התקופה הרלוונטית לכתב האישום.

עד זה הוזמן על ידי הנאשמים במטרה לחזק את עיקרי קו ההגנה. אלא שעדותו של העד שפכה אור על שהתרחש באותה תקופה. האור שנשפך האיר פינות מסויימות מבחינת ההגנה, אך בנקודות אחרות האור היה חזק דיו כדי למוטט את הגנת הנאשמים שכן עדותו הבהירה מדוע יש לקבוע, אף לפי "המבחן המהותי", כי הצו לא קיים עד לחודש יולי 2016.

כזכור גרסת הנאשמים היא שבעקבות החלטת בית המשפט העליון מיום 18.2.14, מספר שבועות לאחר מכן, נפתח פתח בין יחידות 1 ו-2 וכן בוטל מטבח אחד.

הנאשמים טענו כי בזמן הזה כל החנות שימשה כחלל אחד השייך למשרד.

והנה העיד בפניי בעל המשרד, השוכר, כי הנאשם 2 הודיע לו כי עומד לפתוח פתח ולהתקין דלת. העד הסביר שהדבר לא הפריע לו שכן הניח כוננית וחסם את הדלת.

במבחן המהות, מה לי קיר ומה לי דלת נעולה המוסתרת היטב בכוננית עמוסה.

ואם לא די בכך העיד עד ההגנה ש:

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

כבוד השופט עלאא מסארווה

לפני

א. גם לאחר פתיחת הפתח והתקנת הדלת, החלל ביחידה 1 לא היה שייך למשרדו. בעדותו בעמוד 8 שורות 1-2 (ישיבת 21.9.16), ענה כך לשאלה בחקירה ראשית: "יש' ואם מישהו היה צריך לעבור מהדלת ?

ת' באותה תקופה לא הייתי קשור לחלל השני ורק לאחר מכן חמדתי אותו.

ש' מה זאת אומרת ?

ת' הוא נראה לי מאוד חמוד, היום יש לי שם עובדת ואני שוכר היום את כל החלל מהנאשם 2, כולל היחידה הזאת.

תשובה זו, מהווה מכה קשה לקו הגנת הנאשמים שטענו שהחלל השני שימש, בעצם פתיחת הפתח, כחלק מהמשרד.

ב. לגבי מה שנעשה ביחידה 2 לאחר פתיחת הפתח, השיב העד כי: "אחרי שהייתה דלת המשרד היה סגור [כך במקור] קרוב לשנתיים ורק אחרי שנתיים שכרתי. אחרי שנתיים החלטתי לקחת את זה לעצמי, זה ממש לאחרונה. לא רק זה, אלא שאני עזרתי לנאשם 2 למצוא בן אדם- הוא פרסם בכמה מקומות וצלצלו וכל הזמן מצלצלים אלי. ואני כל הזמן מספר את הסיפור- איך המשרד הימני נראה, מה הגודל שלו. אני עזרתי לו בתהליך ההשכרה באופן לגמרי חברי".

למרבה המבוכה, דבריו של עד ההגנה לא מותירים מקום לספק שהיו שתי יחידות, מה עוד שהנאשם 2 ניסה להשכיר את היחידה הפנויה, ואף נעזר בעד ההגנה עצמו במאמציו למצוא שוכרים למקום.

בניגוד לדברי הנאשם 2 לפיהם מרגע פתיחת הפתח, הפכה היחידה 1 כחלק מהמשרד השכן מיחידה 2, בא עד ההגנה וסיפר סיפור שונה לחלוטין לפיו, רק לאחרונה ממש שכר את המקום, וכי לפני כך, בזמן שהנאשם מנהל הוכחות בתיק זה, מסייע לו עד ההגנה

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

כבוד השופט עלאא מסארווה

לפני

בלמצוא שוכרים ליחידה הנפרדת. ואם תוסיף לכך כי ראיות אובייקטיביות מלמדות שמשך התקופה היחידה 1 הייתה פעילה ושמישה, הרי המסקנה מתבקשת מאליה.

ג. באשר לטענת הנאשמים לפיה הם קיימו את הצו במובן המהותי, העיד עד ההגנה והסביר כי: "ברגע שהחזרתי את הספרייה (הכוונה לכוננית, ע.מ) אני לא ביקרתי בחלל הזה כל כך, הוא פשוט היה חסום".
בהמשך העיד העד:

"בכל השנתיים האחרונות, מ- 2014 עד 2016 הייתה דלת וחסמתי אותה".

האם ייתכן שבדבריו של עד ההגנה יש משום רמז שהנאשמים התחכמו ופתחו פתח רק על מנת לטעון שביטלו את הפיצול בעוד שהפיצול ממשיך הלכה למעשה באמצעות דלת ומאחוריה כוננית ?

העד המשיך והעיד הפעם ללא רמזים:

"הנאשם 2 סיפר לי שלפי החלטת בית המשפט יש לאחד את שני החללים- החלל הצמוד אלי והחלל שלי ביחד באמצעות דלת מסודרת ולבטל את המטבח. לי לא הייתה בעיה, כי לא נזקקתי למטבח הזה, כיוון שביתי נמצא ממול והדלת לא הפריעה לי, כי החזרתי את הספרייה לאותו מקום שהיא הייתה".

בכל הכבוד, בכך ניתן לראות פיצול במובנו המהותי והעמוק יותר.

ד. העד טרח לתקן את התביעה בחקירה הנגדית כאשר נשאל על יחידה 1 שזאת "לא היחידה שלי, זו היחידה הצמודה" (ראו עמ' 10 לשיבת 21.9.16), כי לא נכנס לשם בכלל (באותו עמוד בסוף).

העד הסביר שהסיר את הכוננית מהמקום רק לפני תודשיים והוסיף: "עכשו אני משתמש בשני החללים".

ה. בחקירתו החוזרת ניסה העד לתקן את עדותו אך זה היה מעט מדי ומאוחר מדי.

בתי המשפט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

כבוד השופט עלאא מסארווה

לפני

בתשובה לשאלה מדריכה במיוחד של הסניגור, ענה העד:

"שי אתה אומר שממשרד התרגום עד ששכרת את הנכס לא היה דייר אחר ביחידה הימנית. שכרת אותה ב-2016. זה אומר שהיחידה הימנית לא הייתה בשימוש עד 2016. ת' היא לא הייתה בשימוש אבל המטבח היה שם. מראה בתמונות. כשאת מראה לי את דף 15 תמונה 9 עליונה, אני אומר שמדובר בחפצים שהם שלי, אמנם לא אמרתי את זה בחקירה הנגדית, אבל זה בגלל שלא חשבתי שזה חשוב כי לא השתמשתי בהם. הנחתי שם כמה כלים של קפה ומטבח. ש' אבל זה מדצמבר 2014. אתה משתמש בחלק הימני ב-2016. איך הכלים שלך נמצאים ביחידה הימנית. ת' בתקופה הזאת לא עבדתי שם, אבל השתמשתי במטבח".

1. אשר למטבח שנטען שנהרס, טען עד ההגנה כי המטבח שלא היה בשימוש "הושמש" בחזרה, וכי דווקא המטבח ביחידה 1 נהרס לפני חודשיים.

אין צורך לומר כי עדותו של מר עדן סותרת את עדותו של הנאשם 2 אשר המוטיב העיקרי בה היה שמיום 16.3.14 (מועד פתיחת הפתח) הפך החלל של יחידות 1 ו-2 למשרד אחד.

למרות האמור, ולמען הזהירות, לא הסתפקתי בכך, ובחנתי האם קיימת אפשרות לגרסה אחת שתתיישב בכל זאת עם עדות הנאשם 2 ועדות עד ההגנה יחד. האפשרות היחידה היא כדלקמן: במהלך התקופה שלאחר פתיחת הפתח, ובמשך כשנתיים, היחידה 1, אף שסופחה למשרד שביחידה 2, נותרה ריקה או ללא שימוש, שכן בתקופה זו מר עדן רק חמד את היחידה אך לא נכנס אליה (שכן הייתה חסומה) ובוודאי לא עשה בה שימוש פעיל ויומיומי.

הצרה של ההגנה היא כי התמונות שהנציחו את מצבה של היחידה 1, בשנת 2014 ושנת 2015, לא יכולות להתיישב עם הטענה שביחידה הנ"ל לא היה שימוש פעיל. גם טענה לפיה היחידה שימשה כמחסן או כיחידה בה נעשה שימוש מזדמן איננה יכולה להתקבל.

לשם ההמחשה: תמונה 6 בת/15 מראה על שימוש פעיל ביחידה (שני שולחנות ועליהם מסכי מחשב דלוקים). תמונה 8 בת/15 מראה על מקלחון פעיל. והעיקר: תמונה 9 בת/15 מראה מטבח

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

כבוד השופט עלאא מסארווה

לפני

פעיל מאוד עם דברי אוכל מונחים עליו. תמונות אלה צולמו ביחידה 1 ביום 23.12.14 (לאחר הגשת כתב האישום).

כמו כן, התמונה השישית בת/17 שצולמה ביום 11.2.15, אף היא מלמדת על מטבח פעיל, כך גם התמונות החמישית והשביעית שמלמדות על שימוש פעיל ביחידה.

בהינתן אלה, לא ניתן לקבל את גרסת עד ההגנה לפיה בתקופה הרלוונטית לצילומים, לא נעשה שימוש פעיל ביחידה.

כזכור, עד ההגנה מר עדן העיד שבתקופה הרלוונטית "לא הייתי קשור לחלל השני ורק לאחר מכן חמדתי אותו" וכן: "אחרי שהייתה דלת המשרד היה סגור קרוב לשנתיים ורק אחרי שנתיים שכרתי...". "ברגע שהחזרתי את הספרייה אני לא ביקרתי בחלל הזה כל כך, הוא פשוט היה חסום", "לי לא הייתה בעיה, כי לא נזקקתי למטבח הזה, כיוון שביתי נמצא ממול והדלת לא הפריעה לי, כי החזרתי את הספרייה לאותו מקום שהיא הייתה".

השילוב שבין העדויות מוביל למסקנה אחת לפיה, בזמן הרלוונטי לכתב האישום ולאחריו, יחידה 1 הייתה בשימוש פעיל, ומשעד ההגנה מר עדן העיד שהוא לא עשה שימוש פעיל ביחידה, הרי שהמסקנה המתחייבת שנעשה שימוש פעיל על ידי משתמש אחר, ובכל מקרה היה גם פיצול.

לסיכום עדותו של עד ההגנה מן איתן עדן, הרי שעדות זו מלמדת שבמבחן המהות והשימוש בפועל, לאורך השנים ועד לפני חודשיים בלבד לפני עדותו בבית המשפט, התקיים פיצול חד וברור בין היחידות, כאשר פתיחת הפתח והצבת דלת ומאחוריה כוונת קבועה, לא יצרה כל שינוי מהותי בנושא הפיצול, וודאי לא ביטלה אותו.

מסקנות

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

כבוד השופט עלאא מסארווה

לפני

דרך המלך בקיום צווי בית המשפט היא ביישום הצווים ככתבם וכלשונם, בלי קשר לתכלית הוצאתם. לאחר הוצאתם, הצווים מקבלים חיות נפרדת ועצמאית, ורק במקרים קיצוניים, כאשר מתעורר קושי פרשני או אחר ביישום, ניתן לחזור ולבחון את נסיבות ותכלית הוצאתם. על הנאשמים היה לקיים את הצו, לדקדק על קוצו של יוד, ולהרוס את הקירות שסומנו באדום בכתב האישום המקורי.

הנאשמים בחרו בדרך אחרת וחשפו עצמם לסכנת העמדה לדין, כאשר הם נתונים לחסדיה של התביעה, אשר במסגרת שיקול דעתה, עליה לשקול את האינטרס הציבורי בהעמדה לדין כאשר מדובר בקיום הצו באופן חלקי בלבד, קיום שעשוי, לשיטת הנאשמים, לשרת את התכלית העומדת מאחורי פסק הדין המקורי שהורה על הצו.

חרף זאת, ולאור דברים ברורים שנאמרו על ידי מר נתן שירר האמון על אכיפת חוקי הבניה בעיריית תל אביב, הייתי נכון ללכת כברת דרך נוספת לקראת הנאשמים ולבחון האם אי קיום הצו בנסיבות תיק זה הצדיק העמדתם לדין, ואולם, דווקא הבחינה המהותית שחרטו הנאשמים על דגלם, מביאה למסקנה הפוכה מזו שקיוו לה.

עלה מעדותו של מר איתן עדן כי פתיחת הפתח לא הביאה לשינוי המהות וודאי לא שירתה את התכלית בבסיס גזר הדין המקורי, והרי במשך למעלה משנתיים מרגע פתיחת הפתח המשך הפיצול הלכה למעשה. ואם לא די בכך, ולמרבה המבוכה, הוכח בפניי כי במקביל להליך הפלילי, ניסו הנאשמים, בסיוע עד ההגנה האמור, למצוא שוכרים ליחידה הנפרדת.

האם קיים פיצול ברור מזה ?

גרסת ההגנה לא יכולה להתקבל גם מסיבה נוספת. התמונות שצולמו ביחידה 1 בזמנים בהם נטען שהפיצול בוטל, וחרף טענת עד ההגנה שלא עשה שימוש ביחידה הסמוכה, וודאי לא שימוש פעיל, מלמדות על שימוש פעיל ביחידה 1. החיבור שבין העדויות והראיות האובייקטיביות מוביל למסקנה לפיה היה פיצול ואף שימוש נפרד ונבדל בשתי היחידות 1 ו-2.

לאור האמור, באתי לכלל מסקנה כי ההוראה "אני מצווה על הריסת הבניה" שבגזר הדין המקורי לא קוימה, ואף "תחליף קיום" כנטען לא הוכח בפניי.

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

לפני כבוד השופט עלאא מסארווה

נכון הוא שהוכח בפניי שבחודש יולי 2016, למעלה משנתיים מאז הגשת כתב האישום, בוטל סוף כל סוף הפיצול, הוזהר הכוננית החוסמת, ונפתחה הדלת החוצצת בין היחידות. אילו כך היו פני הדברים במועד הגשת כתב האישום, היה עליי להמשיך ולבחון האם בכך קיימו הנאשמים את הצו, והאם עומדת להם הגנה בדין כגון זוטי דברים או הגנה אחרת במישור המנהלי (הגנה מן הצדק או דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים). אינני קובע מסמרות בעניין.

אשר להשבת הבניין למצבו על פי היתר, ולנוכח תמימות הדעים בין הצדדים, לפיהם מוסכם שבמועד הרלוונטי לכתב האישום לא אותר היתר הבניה נ/7, דעתי היא שיש לשחרר את הנאשמים מאחריות בהעדר מודעות לקיום ההיתר, לצד הגנת טעות במצב הדברים.

גם כאן, העיבו עליי דבריו של המומחה מטעם ההגנה, מר אוהד יחיאלי, אשר טען בפניי שידע גם ידע על קיומו של נ/7 אך לא ראה בו היתר. לכאורה, דבריו מבטלים את טענת חוסר הידיעה של הנאשמים אודות ההיתר בתיק הבניין, ואולם אניח לטובתם כי העובדה שמדובר בהיתר שנערך בשפה הערבית הקשתה עליהם בהבנת מהותו.

סיכום

הצו נשוא תיק זה הוטל ביום 11.9.11. היה על הנאשמים לבצעו עד ליום 1.2.12. למיטב הידיעה, ולא נטען אחרת, לא ניתן עיכוב ביצוע נוסף לצו. גם אם המשיכו הנאשמים וניסו לערער על הצו היה עליהם לבקש עיכוב ביצוע. מכל מקום ולכל המאוחר, היה על הנאשמים לבצע את הצו ביום 18.2.14, לאחר שבית המשפט העליון דחה את בקשתם לרשות ערעור. הנאשמים טענו בפניי שביצעו את הצו "שבועות לאחר העליון".

לאחר העיון, דחיתי את הטענה של הנאשמים לפיה ביצעו את הצו וקבעתי שלא קיימו אותו ככתבו וכלשונו. כמו כן, דחיתי אף את טענתם הנוספת לפיה קיימו אותו במובן המהותי.

עוד מצאתי שהנאשמים לא אף זו שלא קיימו את הצו, אלא שניסו להערים על גורמי האכיפה בדרך של פתיחת פתח והסתרתו באמצעות ארון או כוננית.

ב ת י ה מ ש פ ט

תיק: 01/14/0002597

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו

תאריך: 21.12.16

לפני כבוד השופט עלאא מסארווה

בכך כשלו הנאשמים באי קיום צו שיפוטי בכל המובנים:

במובן הפורמלי, הצו לא קויים ככתבו וכלשונו בכך שלא הרסו את הקירות שסומנו בכתב האישום כבני הריסה.

במובן המהותי, פתחו פתח בין היחידות אך חסמו אותו מיד לאחר מכן ובכך אף כשלו במבחן המהותי שהציעו.

לנוכח כל האמור, אין לי אלא להרשיע את הנאשמים במיוחס להם בכתב האישום העבירה של אי קיום צו בית המשפט, עבירה לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה.

ניתנה היום, (21 דצמבר 2016, כ"א כסלו תשע"ז), במעמד הנוכחים.

עלאא מסארווה, שופט